

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

de consortio habendo. cap. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

2. Par. 20.

2. Reg. vi.

Matt. 2

Prou. 5

Vis nosse quia scelestis & profanis hominibus iungi dī
 spliceat ipsi deo Iosaphati regis Iudæ naues tempesta
 te contractæ sunt, deo indignante, q̄ in sortem earum
 admisisset Ochoziam impiissimum Samariæ regem. Id
 quidem hac ipsa de causa Eliezer filius Dodau de Maref
 sa prædixerat futurum Iterum requisitus Iosaphat no
 luit iungi illi, satis damno suo edoctus viride lignum
 arido applicatum simul comburi solere, & temerarium
 esse rursum committere, quod iam aperte intellexerat
 deo non placere. Magi Christum natum pie quærentes
 cum forte ad Herodem diuertissent, syderei luminis du
 catum amiserunt, & tenebras patiuntur quamdiu cum
 illo terribilissimæ mentis homine manent. Faceat igitur
 pessimus quisq̄ a consortio tuo, ne cum illo manendo
 inquineris, ne illum frustra docendo operam perdas, ne
 illi adhærendo deum offendas. Mulierum & conuer
 satio castitatem professis est vitanda, dicente in puer
 bis Salomone, Longe fac ab ea viam tuam, & ne app
 pinques foribus domus eius. Quod si multi aspectu illi
 us, multi colloquio semel inito, multi ipsa visæ formæ
 cogitatione irretiti sunt, nonnemaius periculum immi
 net, vbi propius assidetur, frequentius verba miscentur
 vbi ridenti arridetur, vbi crebra congressio mutua q̄q̄
 tactionis fecit licentiam? de hoc plenius suo loco discere
 mus, restat videndum cum ab his discesserimus, ad
 quos accedere, cum quibus nos frequentes esse nobis
 proderit.

¶ De consortio habendo. Cap. XXVI

SI forte ille, quo diu familiariter vsus es, a via vir
 tutis declinavit, retrorsum abiit, & sæpe admoni
 tus redire noluerit, dimitte eum, & membrū quod
 te scandalizat, abscide atq̄ a te proice: melius enim ti
 bi est sine illo ingredi regnum dei, quam cum illo mit
 ti in gehennam. Dimitte igitur mortuos sepelire mor
 tuos suos, tu Christum qui vita est sequere, vt viuas &
 æternæ mortis expers efficiare. Quod si adhuc illi se vl
 tro ingerunt tibi, tu auersus cum psalmista exclama:

Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem, declinate a me maligni, & scrutabor mandata dei mei. Nisi enim a turba hominum semoti fuerimus, libere deum contemplari nequimus, quanto magis impedimento erunt iniqui, si ab ijs non fugerimus. Quorum consuetudini idem propheta se penitus renunciaſſe gloriatur, cum ait. Non ſedi cum concilio vanitatis, & cum iniqua gerentibus non introibo, odiui eccleſiam malignantium, & cum impiis non ſedebo. Ita ergo hominibus vt edum eſt, vt pomis, donec recentia & integra permanent, grata ſunt, & guſtui ſeruantur, cum autem corrupta & marcida fuerint, proiiciuntur, quia neq; guſtum delectare queunt, neq; odoratum. Propheta igitur malorum contortio refutato, quos aditurus, cum quibus conſeſſurus ſit, continuo declarat, dicens. Lauabo inter innocentes manus meas, & circumdabo altare tuum domine. Quid eſt illud, niſi quod idem præcipit & ait, Cũ ſancto ſanctus eris, & cum innocente innocens eris, & cum electo electus eris, & cum peruerſo peruerteris. Inter innocentes autem manus lauare, eſt eos imitando iuſtitie operationibus exerceri. Altare autem domini circumdat, qui ſacramenta eius alta mente contemplant, & cæleſtium meditationum fruſtur iucunditate. Sed niſi cum magis diſcedere curaueris ab Herode, & illos comirari, illis adhæreſte ſtuderis, quorum vitæ ſplendor & ſanctimonie claritudo tibi dux eſſe poterit vſq; ad Chriſtum, neq; manus digne lauare, neq; altare domini commodè poteris amplecti, audi ipſum ad diſcipulos dicentem: In quamcunq; ciuitatem aut caſtellum intraueritis, interrogate quis in ea dignus ſit, & ibi manete donec exeatis. Denigratur enim boni viri fama hoſpicio infami, honeſto autem & pudico commendabilis redditur, & quali quiſq; conſortio gaudet, talis eſſe & ipſe iudicatur. Optimorum ſimilitudo morum Ionaſthan iunxerat Dauidi, Eliſæum Eliæ, Paulum Petro, reliquos etiam apoſtolos innocentia inter ſe animiq; ſimplicitas copulauerat. Solus cum illis nequituit permanere ſacrilegus Iudas, quia eum quem illi amabant, ipſe

Pſal. 6
Pſal. 118.

Pſal. 24

Pſal. 17

Mat. 10

Mat. 18

vendidit, & hic quidem de grege domini egressus fau-
 cibus incidit lupi, ac perit. Ipsos vero concors inter se
 erga dominum affectus saluauit. Quibus ille in euange-
 lio ait. Si duo ex vobis consenserint super terram,
 de omni re quamcunq; petierint, fiet illis a patre meo,
 qui in caelis est. Vbi autem sunt duo vel tres congrega-
 ti in nomine meo, ibi sum in medio eorū. Porro illi in
 nomine Christi congregati sunt, qui pari mente atque
 animo Christo seruiunt, & p̄s orationum actionumq;
 obsequijs deo famulantur. Optimi cuiusque lateri cre-
 bro adhærens, nunquam non addisces aliquid, vel di-
 ctum sapienter, vel factum prudenter, vel obseruatum
 sancte. Adde quod neque præcepta, neque exēpla, quæ
 literis mandata legimus, ita mouent, vt sanctorum ho-
 minum viua vox, & præsens oris aspectus, & vitæ to-
 tius tenor oculis expositus ac manifestus. Miranda si-
 quidem plurimorum gesta audimus, nonnulla tamen,
 ga difficilia factu arduaue videntur, suspenso animo
 accipimus, vix fidem adhibentes relationi alienæ, de
 his autem quæ oculis intuemur, quæ præsentibus inspicimus,
 dubitare non est, neque ambigere. Aut cuius testi-
 monio credemus, si nostro contenti non fuerimus? Cum
 igitur nihil certius esse possit, quam quod ipsi coram
 audiuius, coramque spectauimus, nihil etiā magis ad
 capeffendas virtutes nobis proderit, quam semper si fie-
 ri potest, cum sanctissimis viris & colloqui & conuersa-
 ri. In illis enim cernendo non dissimilia n̄s quæ de alijs
 legimus, cum firmitus quæ a scriptoribus tradita sunt
 credemus, tum ardentius quæ a nobis visa cognitaque
 fuere, imitabimur, considerātes quam munificus, quam
 benignus dominus noster sit, qui mira quæq; operandi
 confert gratiam credentibus in se ac sperantibus. Nisi
 enim ille bona cuncta suppeditaret, ad tantam sancti-
 tatis perfectionem hominis imbecillitas nunquam per-
 uenisset.

¶ De paupertate colenda.
 Cap. XXVII.